

עמ"ת 12585/04/14 - נופל אבו כף (עציר) נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"ת 12585-04-14 אבו כף(עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט שלמה פרידלנדר
העורר נופל אבו כף (עציר)
נגד המשיבה מדינת ישראל

<#2#

נוכחים:

העורר וב"כ עו"ד מוטי יוסף

ב"כ המשיבה עו"ד הילה אליהוא-פיטוסי

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט י' עטר) להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

לעניין הראיות לכאורה, אעיר כי הגם שהסנגור המלומד שטח כמה וכמה תמיהות בטיעונו המפורטים בבית המשפט קמא, הרי שתמיהות אלו זכו למענה מפורט מפי באת כוח המשיבה.

אציין, מבלי לשוב ולסקור את כל היריעה, כי משצוין - ולא נסתר - שמגע בקת העץ של הסכין אינו מותר טביעות אצבעות על הקת, הרי שההוריה הראייתית המשמעותית, בשים לב לגרסאות המנוגדות, הייתה צפויה מלכתחילה להיות טביעות האצבע של הצד המתגונן דווקא על להב הסכין, אגב ניסיונו להרחיק מגופו את החלק החשוף של הסכין המונפת לעברו. משהוברר כי טביעות האצבע על הלהב הן של המתלוננת - יש בכך כדי לחזק את גרסת המאשימה ולא דווקא את גרסת הנאשם.

סיכומי של עניין זה הוא כי לא מצאתי כי הנקודות שהעלה הסנגור מבססות קביעה בדבר כרסום ממשי של התשתית הראייתית לכאורה נגד העורר.

בכך אין כדי לומר שאין ממש בהערותיו של הסנגור בדבר התנהלותה של היחידה החוקרת, כגון הערתו בעניין בדיקת התקשורת שאכן לכאורה היה מצופה לעורכה בזיקה לאישום השני.

אציין כהערה כללית, בהמשך להערות הסנגור בהקשר זה, כי כל חקירה צריכה לנסות ולהפריך את התזות שביסודה,

משום שרק כישלונם של אתגרים בעלי פוטנציאל הפרכה מאשש תזות כאמור, ולא להסתפק בתשתית התלויה בגרסת המתלונן.

לעניין המסוכנות, ענייננו בעורר שלו עבר מכביד, אשר די בו כדי לבסס הן את המסוכנות והן את העדר היכולת ליתן בו את האמון הכרוך בהכרח בהסתפקות בחלופת מעצר.

למעלה מן הצורך נזקפת לחובתו מסקנת שירות המבחן שלפיה נשקפת מן העורר "רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק ואלימה" [תסקיר מיום 2.3.14 עמ' 3].

כפי שצוין בבקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים, הפסיקה קבעה כי דפוס ההתנהגות שזכה לכינוי "תת-תרבות הסכין" מכונן כשלעצמו חזקה כי יש מקום למעצר וככלל יהיה קושי להגיע למסקנה בדבר תאמותה של חלופה כלשהי להפגת המסוכנות.

מקרה שבו לאו דווקא הוברר כרסום בראיות לכאורה, ושבנו יש לנאשם עבר מכביד, לרבות עונש על תנאי תלוי ועומד, אשר מדגימים את המסוכנות ואת הקושי ליתן אמון ביכולתו לרסן את עצמו - אינו המקרה המתאים לסטות מן הכלל ולהסתפק בחלופה.

כפי שצוין בית המשפט קמא, החלטתו לא התבססה אך ורק על הקשיים שציין שירות המבחן בעניין מקום החלופה ובעניין האיזוק האלקטרוני. לו בכך בלבד היה מדובר, הייתי מסכים עם הסנגור כי היה מקום לשוב ולבחון זאת בשים לב לטענה כי השיג המדובר מהווה למעשה חלק מדירת מגוריו של המפקח, ובוודאי בשים לב לעדכון שמסר הסנגור היום בדבר התקנתו של קו בזק המאפשר איזוק אלקטרוני.

אולם, בית המשפט הטעים כי הוא מתבסס, בין השאר, על ההתרשמות של שירות המבחן מן האפקטיביות הסמכותית האישית של המפקחים המוצעים ביחס לעורר, אף ללא קשר לחששות הטכניים הנ"ל שאכן ייתכן ולא היה בהם ממש.

התרשמות לא מתלהבת זו מתווספת לאמור לעיל שלפיו לא נראה כי ענייננו הוא המקרה המתאים לסטות מכלל המעצר בהקשרים של דפוס של ניהול סכסוכים באמצעות אלימות סכינאית, לכאורה.

לאור המקובץ לא מצאתי כי שגה בית המשפט קמא בהחלטתו.

בשולי הדברים אעיר כי אני מצטרף להערתה של ב"כ המשיבה שלפיה ספק אם היה מקום בכלל, בנסיבות שתוארו לעיל, להמשיך ולבחון חלופות קונקרטיות, כאשר לא נצלח הסף של קיום צידוק לחלופת מעצר כלשהי. ערר זה מדגים, אפוא, כי לא תמיד יש יתרון בהליכה לקראת מבקש החלופה בהיענות לבחינתן של חלופות קונקרטיות כאשר לא התקיימו, לדעת בית המשפט הדין בדבר, התנאים לשקילתה של חלופה כלשהי.

לאור המקובץ הערר נדחה.

**ניתנה והודעה היום כ"ב ניסן
תשע"ד, 22/04/2014 במעמד
הנוכחים.
שלמה פרידלנדר, שופט**

